

ครอบครัว มิตรภาพ เพื่อนกับการเยียวยา ใน วรรณกรรมเรื่อง บ้านข้ามเวลาสำหรับเยียวยาความเจ็บปวด

จิราภรณ์ อัจฉริยะประสิทธิ์*

Jiraporn Adchariyaprasit

คิมฮายอน. (2565).
บ้านข้ามเวลาสำหรับ
เยียวยาความเจ็บปวด.
(สุมาลี สุนจันทร์, ผู้แปล).
กรุงเทพมหานคร: น้ำพุ
สำนักพิมพ์.
294 หน้า.

(ที่มา <https://www.welearnbook.com/>)

บทนำ

วรรณกรรมเรื่อง บ้านข้ามเวลาสำหรับเยียวยาความเจ็บปวด เป็นงานเขียนของ คิมฮายอน (Kim Ha Yeon) นักเขียนชาวเกาหลีใต้ เป็นหนังสือในโครงการเผยแพร่วรรณกรรมยอดเยี่ยมปีค.ศ. 2021 ที่คัดเลือกโดยกระทรวงวัฒนธรรม กีฬา และการ

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชามนุษยศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ติดต่อที่ : Jiraporn.ad@ssru.ac.th

ท้องเที่ยวของประเทศเกาหลีใต้ (คิมฮายอน, 2565, น. คำนำสำนักพิมพ์) เนื้อเรื่องเล่าถึงชีวิตเด็กวัยรุ่นชั้นมัธยม 4 คน คือ คิมซอนมี ปาร์กจายอง คิมคังมิน และชินอึชู้ ที่แต่ละคนเผชิญกับปัญหาต่างๆ ทั้งปัญหาครอบครัวและเพื่อนที่โรงเรียน โดยคิมซอนมี เป็นเด็กสาวเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แม่ป่วยเป็นมะเร็ง ไม่ค่อยมีเพื่อนเพราะย้ายบ้าน ตอนทำเรื่องแม่ของซอนมีเสียชีวิต ปาร์กจายอง เด็กสาวชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจเรื่องรูปร่างหน้าตา รู้สึกว่าตนเป็นคนไร้ประโยชน์และเป็นคนที่เพื่อนในโรงเรียนมักกลั่นแกล้ง คิมคังมิน เด็กชายเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เคยเป็นเด็กเหลวไหลพยายามกลับตัวกลับใจคอยช่วยเหลือคนอื่น และชินอึชู้ เด็กชายผู้ต่อต้านสังคม เก็บกดและหัวรุนแรงจากปมที่แม่ไม่ดูแลใส่ใจและประสบการณ์การเห็นพ่อตนเองเสียชีวิต เด็กทั้ง 4 คน เป็นผู้ถูกเลือกให้ใส่รองเท้าผ้าใบสีขาวและเข้ามาอยู่ในบ้านที่เฉพาะคนที่ถูกเลือกเท่านั้นจะมองเห็น โดยเมื่อเข้ามาแล้ว ในวันสิ้นปีจะสามารถเลือกได้ว่าตนจะเข้าไปยังประตูอนาคต อดีต หรือปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม วรรณกรรมไม่ได้บอกอย่างชัดเจนว่าใครเลือกเข้าประตูใด เรื่องเน้นนำเสนอเหตุการณ์ที่ตัวละครหลักทั้ง 4 ต้องเผชิญกันถึงวันสิ้นปี โดยนำเสนอให้เห็นการเผชิญปัญหาต่างๆ

พร้อมกับการเรียนรู้ซึ่งมิตรภาพ การเยียวยา ความหมายของ “บ้าน” และการก้าวผ่านช่วงวัย วรรณกรรมเรื่องนี้นำเสนอประเด็นของเยาวชนหนุ่มสาวที่สัมพันธ์กับครอบครัว เพื่อน และโรงเรียนอย่างน่าสนใจ

“บ้าน” : ครอบครัว เพื่อน และการเยียวยา

ประเด็นหลักหนึ่งของเรื่อง บ้านข้ามเวลาสำหรับเยียวยาความเจ็บปวด นี้คือเรื่อง “บ้าน” ดังจะเห็นได้ตั้งแต่ชื่อเรื่องที่น่าคิดว่า บ้าน มาเป็นส่วนหนึ่งของชื่อเรื่อง โดยในเรื่อง “บ้าน” ไม่ได้สื่อสารความหมายเพียงแค่พื้นที่ทางกายภาพเท่านั้น หากแต่สื่อถึงความหมายเชิงนามธรรมและจิตวิญญาณของผู้อยู่อาศัยด้วย โดยในเรื่องมีบ้าน 2 ลักษณะ ได้แก่บ้านของเด็กแต่ละคน และบ้านข้ามเวลาที่อยู่กับเพื่อนที่ถูกเลือก ผู้แต่งผูกเรื่องโดยให้เหตุการณ์หรือปมปัญหาเกิดขึ้นใน “บ้าน” ของเด็กทั้ง 4 คนเองและ “บ้าน”

ข้ามเวลาเป็นหลัก ซึ่งทำให้เห็นความหมายของอันหลากหลายของบ้านได้อย่างน่าสนใจ โดยแบ่งประเด็นได้ ดังนี้

“บ้าน” ของตนเอง: พื้นที่แห่งปัญหาครอบครัว

วรรณกรรมนำเสนอให้เห็นความหมายของ “บ้าน” ที่ตัวละครอาศัยอยู่อย่างหลากหลาย ดังจะเห็นว่า “บ้าน” ของคังมิน วรรณกรรมนำเสนอให้เห็นว่าเป็นเพียงบ้านที่ใช้อยู่อาศัย เรื่องไม่ได้กล่าวถึงบ้านของคังมินมากนัก เพียงแต่กล่าวว่าคังมินอยู่กับครอบครัว คังมินมักมาอยู่ที่บ้านข้ามเวลามากกว่าบ้านของอิซู สื่อให้เห็นว่าเป็นพื้นที่ที่อิซูไม่รู้สึกรักเป็นส่วนหนึ่ง รู้สึกแปลกแยก โดยความหมายของบ้านสัมพันธ์กับบทบาทของผู้เป็นแม่อย่างแยกกันไม่ออก ความรู้สึกแปลกแยกนี้มาจากการที่อิซูเห็นพ่อเสียชีวิตที่บ้านและแม่ทำผิดทำนองครองธรรมเพราะแม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้ชายที่มีภรรยาอยู่แล้ว ดังจะเห็นจากตอนที่ภรรยาของชายที่แม่อิซูไปยุ่งเกี่ยวมาฆ่าตัวตายที่บ้านของอิซู การพรรณานบ้านนั้นถูกนำเสนอผ่านการเปรียบเทียบว่าราวกับการโดนพายุลูกเห็บ “สภาพภายในบ้านราวกับโดนพายุลูกเห็บพัดถล่ม พัดลมลล์คว่ำอยู่กลางห้องรับแขกโดยมีทีวีวางซ้อนอยู่ด้านบนอย่างหมิ่นเหม่” (คิมฮายอน, 2565, น. 158) และสุดท้ายอิซูเดินออกจากบ้านไปโดยไม่ฟังคำขอของแม่ที่ให้ช่วยทำความสะอาด ความหมายของ “บ้าน” ของอิซูจึงผูกติดอยู่กับบทบาทของแม่และครองครองของสังคม ในขณะที่ “บ้าน” ของจายยองสื่อให้เห็นความหมายที่ผูกติดกับแม่เช่นกัน แต่เป็นคนละลักษณะ วรรณกรรมให้ภาพแม่ของจายยองเป็นผู้ต่อสู้แทนลูกสาวจากการที่ลูกโดนรังแกโดยเพื่อนที่โรงเรียน แม้ว่าแม่อาจไม่เข้าใจสิ่งที่จายยองคิดหรือรู้สึกก็ตาม ปฏิสัมพันธ์ระหว่างจายยองกับแม่ทำให้เห็นความหมายของบ้านที่กินความหมายถึงคนในครอบครัวซึ่งคือแม่ที่อย่างไรก็แยกกันไม่ออก บ้านของจายยองยังเป็นพื้นที่ที่เก็บตัวและกันตัวเองออกจากสังคมด้วย ส่วนบ้านของซอนมี สื่อให้เห็นว่าเป็นพื้นที่แห่งความทรงจำของครอบครัว โดยครอบครัวในนิยามของซอนมีนั้นคือต้องมีพ่อกับแม่ ดังจะเห็นว่า เมื่อยามาพบพ่อและนำรูปถ่ายผู้หญิงมาให้พ่อดู เพื่อให้พ่อพิจารณาความรักครั้งใหม่ เนื่องจากแม่ของซอนมีคงอยู่ได้ไม่นาน เพราะป่วยเป็นมะเร็ง ซอนมีพรรณนาสถานการณ์นี้ว่าเป็นสิ่งเลวร้ายมาก “ตอนนี้สถานการณ์ที่บ้านฉันเลวร้ายมาก (...) พ่อได้ยินแบบนี้ฉันก็สยดสยองเลย” (คิมฮายอน, 2565, น. 173) ความหมายของบ้านของซอนมีผูกพันกับผู้เป็นแม่และพ่ออย่างแนบชิด

โดยซอนมีต้องเผชิญความป่วยไข้ของแม่ไปพร้อมกับพ่อ ประสบการณ์ระหว่างซอนมีกับพ่อจึงมีความคล้ายคลึงกัน สื่อให้เห็นว่าความหมายของ “บ้าน” ที่หมายถึงการมีทั้งพ่อและแม่อยู่ร่วมกัน และความปรารถนาให้พ่อแม่มีสุขภาพแข็งแรง ความหมายของ “บ้าน” ที่ผูกอยู่กับแม่อาจสื่อเห็นว่าโรงพยาบาลที่แม่ไปรักษาด้านนั้นเป็น “บ้าน” อีกหลังของเธอด้วยเนื่องจากมีแม่ของเธออยู่ นิยามความหมายของ “บ้าน” ของซอนมีที่หมายถึงครอบครัวที่ประกอบด้วยพ่อแม่ลูกนี้ ยังเห็นได้จากตอนที่ซอนมีพยายามทำความเข้าใจการกลับไปหาแม่ของอีซู และทำให้อีซูโดนตำราวจับ หลังจากที่ยีซูแต่งงานและเขาซ่อนตัวอยู่นาน ดังข้อความที่ว่า “ซอนมีคิดว่าเพราะแม่เป็นครอบครัวของอีซู แม้จะหุดหิดหรืออึดอัดกับคนในครอบครัวบ่อยๆ แต่ไม่ว่ายังไงครอบครัวก็สำคัญเสมอ” (คิมฮายอน, 2565, น. 266) คำกล่าวของซอนมีสื่อให้เห็นการใช้ประสบการณ์ส่วนตัวมาทำความเข้าใจพฤติกรรมของเพื่อน และทำให้เกิดความเข้าใจประสบการณ์ ความคิด และความรู้สึกระหว่างกัน

วรรณกรรมนำเสนอประสบการณ์ความเจ็บปวดและปัญหาของตัวละครทั้ง 4 ตัว ทำให้เห็นความหมายของ “บ้าน” ที่กินความหมายมากกว่าพื้นที่ทางกายภาพและประโยชน์ใช้สอย หากแต่หมายถึงครอบครัวที่มีพ่อแม่อยู่ด้วย ประเด็นนี้อาจสื่อให้เห็นด้วยว่า เยาวชนต้องการการดูแลและความอบอุ่นจากแม่และพ่อด้วย

บ้านข้ามเวลา : พื้นที่แห่งมิตรภาพและการเยียวยา

ในวรรณกรรม บ้านข้ามเวลาเป็นพื้นที่ที่บรรดาตัวละครหลักอาศัยอยู่มากที่สุด โดยเด็กที่ถูกเลือกเท่านั้นถึงจะมองเห็นบ้านหลังนี้ ลักษณะของบ้านข้ามเวลาเป็นบ้านสองชั้น กำแพงสูง ไม่มีหน้าต่าง กำแพงรั้วสร้างจากอิฐสีเลือดหมูเรียงซ้อนกัน มีประตูรั้วสีน้ำเงิน โดยตั้งแต่ที่ได้รับรองเท้าผ้าใบขาว เด็กทั้ง 4 คน สามารถเข้ามายังบ้านข้ามเวลาได้ทุกวัน ในบ้านจะมีอาหารเตรียมพร้อมไว้ให้ เด็กทั้ง 4 เข้ามาอยู่บ้านข้ามเวลาเริ่มตั้งแต่เดือนสิงหาคมจนถึงเดือนธันวาคม ซึ่งวันสุดท้ายของเดือนธันวาคมเป็นวันที่เด็กทั้ง 4 จะต้องเลือกเข้าประตูเวลาว่าจะไปย้อนอนาคต อดีต หรืออยู่กับปัจจุบัน ในช่วงเวลา 4 เดือนนี้ เด็กทั้ง 4 คน ได้ใช้เวลาอยู่ร่วมกัน ได้บอกเล่าเรื่องราวของตน ปัญหาของตน ได้เรียนรู้จักกันในแง่มุมต่างๆ จนเกิดเป็นมิตรภาพขึ้นมา ซึ่งทำให้ความหมายของบ้าน

มีขอบเขตขยายออกไป มีใช้พื้นที่อยู่อาศัยและผูกติดเฉพาะกับผู้เป็นแม่ หากแต่กินความถึงเพื่อนผู้เฝ้าวยาความเจ็บปวดด้วย

วรรณกรรมนำเสนอให้เห็นว่าตัวละครหลักทั้ง 4 ตัว นั้นต่างมีความเจ็บปวดและบาดแผลต่างกันไป และบ้านข้ามเวลาเป็นบทบาทต่อความคิดความรู้สึกของตัวละครในประเด็นนี้ด้วย โดยตัวละครจายอง เด็กสาวผู้รู้สึกว่าเป็นคนไร้ประโยชน์และเป็นคนที่ถูกเพื่อนกลั่นแกล้ง วรรณกรรมนำเสนอให้เห็นว่า พื้นที่บ้านข้ามเวลาเป็นที่หลบภัยและเรียนรู้การเข้าสังคมของจายอง โดยในพื้นที่นี้จายองใช้ซ่อนตัวหลังจากที่เพื่อนกลั่นแกล้งทำให้ไม่อยากไปโรงเรียน เป็นพื้นที่ปลอดภัยและใช้เฝ้าวยาจิตใจของเธอ ผ่านการทบทวนตัวเองและเรียนรู้การอยู่ในสังคมจากปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนอีก 3 คน โดยเพื่อน ๆ ของเธอต่างพูดคุยให้คำปรึกษาทำให้จายองรู้สึกมีตัวตนและตระหนักรู้ถึงคุณค่าของตนเอง เช่นเดียวกับซอนมี บ้านข้ามเวลาเป็นพื้นที่แห่งการเฝ้าวยาความเจ็บปวดจากการที่แม่ป่วย ผ่านการพูดคุยระบายความในใจกับเพื่อน ดังจะเห็นว่า เมื่อซอนมีพบเพื่อน เพื่อนมักจะถามถึงอาการของแม่ซอนมี ดังตัวอย่างที่จายองถามซอนมีว่า “แม่ของพี่...เป็นยังไงบ้างคะ” (คิมฮายอน, 2565, น. 137) เช่นเดียวกับที่ซอนมีถามจายองเช่นกันว่า “แล้วเธอเป็นยังไงบ้าง สบายดีไหม” (คิมฮายอน, 2565, น. 138) สำหรับคังมินและอีซู บ้านข้ามเวลาทำให้ชายหนุ่มทั้ง 2 ได้รู้จักกันมากขึ้น และเป็นห่วงเป็นใยกันไม่ต่างกับจายองกับซอนมี ดังจะเห็นว่า อีซูสงสัยว่าทำไมคังมินจึงมาอยู่ที่บ้านข้ามเวลา เพราะดูจะเป็นคนที่ไม่มีปัญหาอะไร แต่เมื่อเห็นคังมินปวดหัวจึงเข้าใจและได้ไต่ถามว่า “นายต้องไปโรงพยาบาลหรือเปล่า” (คิมฮายอน, 2565, น. 156) วรรณกรรมนำเสนอให้เห็นความสำคัญของการพูดคุยไต่ถาม แม้สุดท้ายจะไม่มีทางออกให้แก่ปัญหา แต่กลับมีบทบาทสำคัญต่อการทำความเข้าใจตนเองและเพื่อน อันเป็นการเฝ้าวยาความรู้สึกได้อย่างดี

วรรณกรรมยังนำเสนอให้เห็นว่า พื้นที่บ้านข้ามเวลาทำให้เด็กทั้ง 4 คน ได้ทบทวนบทบาทและความรู้สึกของตนกับเพื่อนผ่านปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันภายในบ้านข้ามเวลาอย่างละเอียด ดังเช่นตอนที่อีซูนึกทบทวนสิ่งที่เขาพูดกับจายอง โดยให้จายองหยุดเรียน “อีซูนึกถึงสิ่งที่เขาพูดกับจายองโดยไม่ทันคิดให้ดี ทั้งเรื่องเสนอตัวว่าจะช่วยฆ่าเด็กพวกนั้นและแนะนำเธอให้เลิกไปโรงเรียน เขาแค่อยากจะทำกับเธอจริงๆ เพราะจายองทำตัวน่าอึดอัดซะมด แต่ไม่คิดว่าเธอจะหยุดเรียนตามที่เขาบอกจริงๆ” (คิมฮ

ยอน, 2565, น. 157) หรือตอนที่ซอนมึรู้สึกเศร้าใจกับสิ่งที่ยายของกำลังเผชิญ “ซอนมึรู้สึกเศร้าใจ พวกเด็กที่รุ่มรังแกยายออกไปโรงเรียนกันตามปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ขณะที่ยายของกลับต้องหลบๆ ซ่อนๆ เพื่อหลีกเลี่ยงคนพวกนั้น แมื่ก็กดดันให้ไปโรงเรียน แกมเธอยังเล่าปัญหาให้พ่อฟังไม่ได้อีก (...) แต่หากเธอตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกับยายของ เธอจะรวบรวมความกล้าได้อย่างที่คิดหรือเปล่า” (คิมฮายอน, 2565, น. 175) จากตัวอย่าง สะท้อนให้เห็นการทบทวนความคิดความรู้สึกของตนเองจากปฏิสัมพันธ์ที่มีกับเพื่อน และสื่อให้เห็นว่าปัญหาทางใจนั้นสามารถเยียวยาได้จากการใส่ใจดูแลและมิตรภาพระหว่างเพื่อน ซึ่งอาจทำให้เด็กที่แข็งแกร่ง ต่อต้านสังคมนั้นกลายเป็นคนที่พยายามเข้าใจผู้อื่นและเรียนรู้การกระทำของตนเองมากขึ้น อย่างไรก็ตาม วรรณกรรมนำเสนอให้เห็นด้วยว่า ความหวังโยนั้นเป็นสิ่งที่ดี แต่ต้องมีขอบเขตและอยู่ในความตระหนักรู้ตัวในการกระทำของตน ดังจะเห็นว่า ความหวังโยที่อิซูมีต่อยายอนนั้นทำให้อิซูเข้าไปช่วยเหลือโดยขาดความยั้งคิด และทำให้เขาต้องแหวงเด็กสาวที่มาทำร้ายยายของสุดท้ายอิซูเข้าสถานพินิจ ต้องออกจากบ้านข้ามเวลา ไม่มีโอกาสได้เลือกประตุเวลาของตนเอง

วรรณกรรมนำเสนอให้เห็นความหมายของ “บ้าน” ว่าไม่ได้มีนิยามตายตัวเพียงความหมายเดียว หากแต่ขึ้นอยู่กับความจำเพาะของบริบทของตัวละครแต่ละตัวและ “บ้าน” มีความหมายที่เลื่อนไหลและมีความจำเพาะสถานการณ์ โดยในพื้นที่บ้านข้ามเวลา คำว่า “บ้าน” ได้ขยายขอบเขตจากความเป็นครอบครัวที่มีพ่อแม่ สู “บ้าน” ในมิติของมิตรภาพระหว่างเพื่อน แม้ว่าทั้ง 4 คนจะไม่มีรู้จักกันมาก่อนและบ้านอยู่คนละที่ หากแต่ปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในบ้านข้ามเวลา ทำให้ทั้ง 4 คนสนิทชิดเชื้อ เข้าใจหัวอกซึ่งกันและกัน และเพื่อนทุกคนกลายเป็น “บ้าน” ของกันและกัน และเป็นพื้นที่แห่งมิตรภาพและการเยียวยา

การก้าวผ่านช่วงวัยกับความคาดหวังของสังคม

ใน บ้านข้ามเวลาสำหรับเยียวยาความเจ็บปวด ผู้เขียนนำเสนอประเด็นการก้าวผ่านช่วงวัยจากเด็กสู่วัยรุ่น และสู่วัยทำงาน โดยสื่อให้เห็นว่า ประสบการณ์ในครอบครัว โรงเรียน เพื่อน และการปลุกฝังทางสังคมมีบทบาทสำคัญต่อการก้าวผ่านช่วง

วัยและกำหนดเส้นทางชีวิตของเด็กแต่ละคน อย่างไรก็ตาม วรรณกรรมกระตุ้นเตือนด้วยว่า เด็กบางคนที่ต้องเผชิญประสบการณ์เลวร้ายนั้น เป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นต้องเผชิญหรือไม่เกิดขึ้นก็ได้ หากครอบครัว โรงเรียน เพื่อนและคนรอบข้างให้ความสำคัญกับความรูสึก และประสบการณ์ที่ดีจะได้รับ การข้ามผ่านช่วงวัยที่เต็มไปด้วยประสบการณ์ความเจ็บปวดอาจเป็นตัวอย่างให้กับเด็กหลายๆ คนที่กำลังเผชิญเหตุการณ์เดียวกันหรือใกล้เคียงกัน โดยเรื่องนำเสนอประเด็นการก้าวผ่านช่วงวัย ปัญหาครอบครัวและความรุนแรงในโรงเรียนที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับสังคมและบุคคลในหลายระดับ

วัยหัวเลี้ยวหัวต่อกับปัญหาครอบครัวและความรุนแรงในโรงเรียน

วรรณกรรมนำเสนอให้เห็นปัญหาของเด็กที่มาจากครอบครัวในหลายลักษณะ ดังจะเห็นจากกรณีปัญหาครอบครัวของจายอง โดยจายองไม่ได้มีปัญหาจากการถูกกลั่นแกล้งภายในโรงเรียนเท่านั้น หากแต่ยังมาจากแม่และครู ผู้ซึ่งไม่เข้าใจความคิด ความรูสึก โดยเมื่อแม่รู้ว่าจายองโดนเพื่อนกลั่นแกล้ง แม่ต่อสู้เพื่อให้จายองได้รับความเป็นธรรม แต่บทบาทของแม่นั้นไม่ได้ทำให้จายองรูสึกสบายใจ กลับกลายเป็นการกดดันจายองและผลักดันให้เข้าไปสู่การเก็บซ่อนตัวในบ้านข้ามเวลา เช่นเดียวกับบทบาทของครู ผู้ซึ่งพยายามจะจัดการสิ่งต่างๆ ให้ถูกต้อง หากแต่เป็นเพียงการจัดการเปลี่ยนนอกของ ความรูสึก ไม่ได้เข้าไปทำความเข้าใจความรูสึกของจายองอย่างแท้จริง ดังที่จายองกล่าวถึงครูที่มาพบแม่ของเธอที่บ้านเพื่อพูดคุยหาทางแก้ปัญหาที่จายองประสบ แต่จายองไม่ได้รูสึกดีขึ้น “พอครูกลับไปแล้วจายองก็รีบวิ่งเข้าห้องน้ำทันที ทั้งที่แค่นั่งอยู่ข้างแม่เฉยๆ แต่กลับรูสึกหมดแรง ครูไม่พูดถึงความรูสึกของเธอเลยว่าจะเป็นอย่างนี้หรือกลัวการไปโรงเรียนเพราะเด็กพวกนั้นมากแค่ไหน (...) สุดท้าย...ทุกอย่างเป็นความผิดของเธอเองหรือเปล่าล่ะ” (คิมฮายอน, 2565, น. 149) จากตัวอย่างจะเห็นว่า ความไม่เข้าใจกันทำให้สุดท้ายจายองกล่าวโทษตัวเองว่าเป็นความผิดของเธอ

ในกรณีของอีซู ปัญหาของอีซูมาจากการที่แม่ไม่ได้เอาใจใส่ ทั้งเขาให้อยู่คนเดียวตั้งแต่เด็ก และหลังจากพ่อเสียชีวิต แม้มีผู้ชายคนใหม่ซึ่งเป็นชายที่มีภรรยาอยู่แล้ว อีซูต้องเผชิญหน้ากับสิ่งที่ไม่ควรเผชิญหลายครั้ง ดังเช่น ตอนที่ภรรยาของชายที่แม่คบหาด้วยมาต่อว่าและทำลายข้าวของถึงบ้านของเขา หรือตอนอายุ 6 ขวบ อีซูไม่สบาย

ร้องให้ พอรำคาญจึงใช้เทปกวพันเขาดัดกับเก้าอี้ และรุ่งเช้าเขาดันมาเห็นพ่อตัวเอง เสียชีวิต กลายเป็นความจำทรงที่เขาไม่ลืม

ความวิตกกังวลว่าแม่จะทิ้งเขาไปอีก รวมทั้งความหวาดกลัว ตอนเห็นศพพ่อยังฝังแน่นอยู่ในความทรงจำ ทำให้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น ทั้งหมดเป็นความผิดของเขานั่นแหละ ถ้าเขาเป็นเด็กดีและเลี้ยงง่าย เหมือนเด็กบ้านรายนั่นแม่จะไม่ทิ้งเขาไปใช่ไหม ถ้าตอนนั้นเขาแข็งแรง ไม่ป่วยเป็นไข้หวัดพอก็คงไม่ตายใช่หรือเปล่า แม่คิดว่าอิชูจำเรื่องที่ เกิดขึ้นไม่ได้แล้ว เวลามีคนถามเธอจึงมักโกหกหน้าตายว่าพ่อเสียชีวิต จากอุบัติเหตุทางรถยนต์

(คิมฮายอน, 2565, น. 249)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นว่า วรรณกรรมนำเสนอให้เห็นผลกระทบของเด็ก จากประสบการณ์อันเจ็บปวด และสะท้อนการถูกพรากวัยเยาว์ที่มีผลระยะยาวเกิน ประมาณ ดังจะเห็นว่า แม้อิชูจะโตแล้วแต่ความคิดยังวนเวียนกับเรื่องที่เกิดขึ้น ความคิดของอิชูข้างต้นยังสะท้อนการโต้กลับกรอบความคิดและการตัดสินใจของผู้ใหญ่ที่มักจะคิดว่าเด็กเป็นเด็กไม่รับรู้อะไรและเลี้ยงง่ายด้วย ประสบการณ์อันเจ็บปวดในวัยเด็กนี้ทำให้อิชู ปิดกั้นตัวเองจากแม่และทำให้เขาไม่ได้เรียกแม่ว่า แม่ แต่เรียกว่า บ้า และสุดท้ายเรียกว่า คุณ

วรรณกรรมนำเสนอให้เห็นว่า พฤติกรรมของแม่มีผลต่อจิตใจลูกอย่างมาก ดังตอนอิชูเถียงกับแม่หลังจากที่รู้ว่าแม่ไปยุ่งเกี่ยวกับชายที่แต่งงานแล้ว และแม่โกหก “ไม่สำคัญว่าผมรู้เรื่องไฉน โทกโกไชใหม่ จริงๆ บ้ารู้ตั้งแต่แรกว่าเขาแต่งงานแล้ว บ้าไม่ได้เพ่งโทษพ่อแม่แค่ครั้งสองครั้งนะ” (คิมฮายอน, 2565, น. 161) ตัวอย่างนี้สะท้อนให้เห็นว่าการดูแลใส่ใจลูกและพฤติกรรมของแม่เป็นสิ่งที่สำคัญและส่งผลกระทบต่อจิตใจของลูก เช่นเดียวกับการที่อิชูกล่าวว่าแม่โกหกเรื่องพฤติกรรมของแม่นั้น อาจตีความได้ว่า ลูกต้องการความจริงใจจากแม่และต้องการให้แม่ดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง เป็นแบบอย่างให้แก่ลูกได้ ปัญหาครอบครัวของอิชูทำให้อิชูกลายเป็นคนเก็บกด ก้าวร้าว และคิดจะฆ่าคนอื่นอยู่ตลอด ดังเช่นที่เขาคิดว่า “บนโลกใบนี้มีคนที่เขาอยากฆ่ามากมายเหลือเกิน”

(คิมฮายอน, 2565, น. 118) ความคิดอยากฆ่าคนอื่นทำให้ฮูซุกมิดติดตัวตลอดและในวันที่เขาไปช่วยยายของ เขาได้แทงเด็กหญิงที่กลั่นแกล้งยายของ จนตัวเองถูกจับเข้าไปอยู่ในสถานพินิจ จุดจบของฮูซุกสะท้อนให้เห็นความสำคัญของการดูแลเอาใจใส่ลูกของพ่อแม่ เพราะมีส่วนกำหนดเส้นทางชีวิตของลูก

สำหรับคังมิน พฤติกรรมของคังมิน คือเขาเคยเกรงและรังแกเด็กคนอื่นจนเด็กหญิงคนหนึ่งต้องหนีออกจากบ้าน ซึ่งคังมินถูกจับได้ว่าเป็นคนทำ ทำให้โดนสังคมประณาม เรียกร้องให้ลงโทษคังมิน เหตุการณ์นี้มีผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อครอบครัว โดยพ่อต้องลาออกจากงานและครอบครัวย้ายไปอยู่ต่างจังหวัด ประสบการณ์การกลั่นแกล้งคนอื่นของคังมิน และการบอกเล่าประสบการณ์การถูกสังคมลงโทษให้เพื่อนในบ้าน ช้ามเวลาฟัง เป็นการเยียวยาจิตใจจากความรู้สึกผิด โดยเฉพาะกับยายของผู้ซึ่งถูกเพื่อนกลั่นแกล้งแม้จะไม่ใช่คังมินที่กลั่นแกล้งเธอ การเผชิญหน้าระหว่างคนที่กลั่นแกล้งคนอื่น เช่นคังมินกับยายของผู้ถูกเพื่อนกลั่นแกล้งนั้น นำไปสู่ความพยายามความเข้าใจระหว่างกัน และการปลดปล่อยพันธนาการความรู้สึกผิด ดังที่คังมินพูดว่า “ที่ฉันตัดสินใจพูดเรื่องนี้เพราะอยากให้เธอรู้ว่าบางทีพวกที่รังแกเธออาจกำลังเสียใจและสำนึกผิดแบบฉันอยู่ ฉันเองก็หวังว่าพวกนั้นจะคิดได้” (คิมฮายอน, 2565, น. 273) จากการพูดคุยดังกล่าว ทำให้คังมินปลดปล่อยความรู้สึกผิดได้ ในขณะที่ยายก็ได้บทวนและทำความเข้าใจคนที่กลั่นแกล้งเธอมากขึ้นแม้ว่าบาดแผลจากการถูกกลั่นแกล้งจะยังอยู่ในความทรงจำของเธอก็ตาม อย่างไรก็ดี ในท้ายที่สุด ยายของเข้าใจคังมิน โดยการกลับตัวกลับใจของคังมินนั้นทำให้เห็นความเป็นคนดีที่อยู่ในตัว ดังที่ยายของกล่าวว่า “ไม่ว่าพี่จะเลือกประตูปานไหนก็อย่าลืมนะคำว่าพี่เป็นคนดี” (คิมฮายอน, 2565, น. 281)

สำหรับซอนมี ความรุนแรงในครอบครัวมาจากความเจ็บป่วยของแม่ ซอนมีไปดูแลแม่ที่โรงพยาบาลตลอด และต้องเผชิญกับการเห็นสภาพของแม่ที่ทรุดโทรมลงทุกวัน จนถึงขั้นวิกฤต เช่นเดียวกับที่เห็นความเหนื่อยล้าของพ่อที่ต้องดูแลแม่จนหน้าตาซีดเซียว ในท้ายที่สุดแม่ของซอนมีเสียชีวิต โดยที่ซอนมียังไม่มีโอกาสได้เลือกประตูในบ้าน ช้ามเวลาในวันสิ้นปี เพื่อจะได้มีโอกาสที่จะได้อยู่กับแม่ที่แข็งแรงอีกครั้ง แต่แม่เสียชีวิตเสียก่อน อย่างไรก็ดี ความตายของแม่ทำให้ซอนมีเข้าใจชีวิต “ฉันไม่เป็นไร ตอนนั้นฉันร้องไห้หนักมากจนตอนนี้ไม่มีน้ำตาให้ไหลแล้วละ ฉันคิดว่าแม่ไปสบายแล้วเพราะที่ผ่านมามีแม่ทรมานมาก ฉันอยากให้แม่อดทนจนถึงวันสิ้นปีก็จริง แต่นั่นไม่ใช่เรื่องที่ผมกำหนด

ได้” (คิมฮายอน, 2565, น. 265) การพูดคุยกับเพื่อนเรื่องแม่นี้ ทำให้ซอนมีได้ทบทวนความคิดและบทบาทของตนต่อไปนี้ด้วย

วรรณกรรมเสนอให้เห็นว่า ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัวและโรงเรียนนั้น ไม่ใช่เกิดขึ้นกับทุกคน และปัญหาของแต่ละคนยังแตกต่างกันไปตามบริบทของแต่ละครอบครัว ดังเช่นซอนมีไม่ได้ถูกกลั่นแกล้งในโรงเรียนแต่ปัญหาของเธอคือความเจ็บป่วยของแม่ จายองมีปัญหากับการถูกกลั่นแกล้งที่โรงเรียนและความไม่เข้าใจของครอบครัว ส่วนอีซูที่มีปัญหากับแม่เรื่องพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของแม่ ส่วนคังมินมีปัญหาคือความรู้สึกผิดที่กลั่นแกล้งคนอื่น วรรณกรรมดูเหมือนจะสื่อให้เห็นทางออกของปัญหาด้วย คือความเข้าใจกันระหว่างเด็กกับครอบครัว กับเพื่อนและกับโรงเรียน รวมถึงการเข้าใจตัวเองด้วย คนที่ถูกกลั่นแกล้งหรือกำลังมีปัญหาควรลุกขึ้นเผชิญหน้าและแก้ไขปัญหา ดังในตอนท้ายเรื่อง จายองตระหนักแล้วว่า ตนเองต้องเข้มแข็งไม่ให้ใครมารังแกอีก “ตอนนี้เธอไม่หวาดกลัวเหมือนเมื่อก่อน เธอต้องยืนหยัดอย่างเข้มแข็งและจะไม่ปล่อยให้ใครมารังแกอีก” (คิมฮายอน, 2565, น. 276) วรรณกรรมนำเสนอให้เห็นด้วยว่าความเข้าใจกันของคนทุกระดับเป็นพื้นฐานสำคัญในการแก้ปัญหา

เรื่องราวปัญหาของตัวละครทั้ง 4 ตัว วรรณกรรมนำเสนอโดยไม่ได้แยกขาดจากบทบาทของครอบครัวและผู้ใหญ่ โดยวรรณกรรมสื่อให้เห็นว่า การก้าวผ่านช่วงวัยรุ่นอันเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของเด็กสู่วัยรุ่นและวัยทำงานนั้น ควรมีครอบครัว ผู้ใหญ่ และคนที่เข้าใจคอยดูแล ประเด็นเรื่องผู้ใหญ่ นั้น วรรณกรรมนำเสนอให้เห็นว่า เด็กควรต้องมีผู้ใหญ่คอยประคับประคองดูแล โดยคุณลักษณะของผู้ใหญ่คือต้องเป็นคนที่เข้าใจเด็ก จึงจะประคับประคองให้ผ่านพ้นช่วงวัยอันเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของเด็กได้ ดังที่ในวรรณกรรมได้สร้างตัวละครคุณยายและคุณลุงผู้ดูแลเด็กๆ ในบ้านข้ามเวลา เมื่อเด็กๆ มีปัญหาสามารถเขียนจดหมายหรือคำขอมาขอคุณลุงได้ คุณยายเตรียมอาหารไว้ให้ ภาพของคุณยายและคุณลุงคือภาพผู้ใหญ่ใจดี มีเมตตา เข้าใจเด็กๆ แม้จะไม่ได้มีบทบาทในการแก้ปัญหา แต่กลับทำให้เด็กๆ สบายใจ โดยคุณลุงจะตอบจดหมายของเด็กด้วยท่าทีของความเข้าใจและห่วงใย ดังเช่น ตอนตอบจดหมายของจายองที่แสดงให้เห็นว่าเข้าใจความเจ็บปวดของจายอง โดยคุณลุงตอบอย่างอ่อนโยนและพร้อมร่วมประสบการณ์ไปกับจายอง “ฉันจะไม่พูดอะไรไร้สาระอย่างการบอกให้เธอลืมเรื่องในอดีตแล้วเดินหน้าต่อไป เพราะขนาดผู้ใหญ่ยังทำไม่ได้เลย แต่นั่นหวังว่าเธอจะไม่เจ็บปวดหรือทุกข์ใจไป

มากกว่านี้ ที่ผ่านมาเธอต้องเผชิญกับเรื่องเลวร้ายมากมาย จึงไม่แปลกหากเธอจะรู้สึกเหนื่อยล้าและหวาดกลัว” (คิมฮายอน, 2565, น. 180) คำพูดของคุณลุงทำให้ยายของสบายใจและเข้าใจชีวิตมากยิ่งขึ้น

ภาพของผู้ใหญ่ในวรรณกรรมยังถูกนำเสนอว่าควรเป็นคนที่มีความเป็นธรรมชาติไม่ลำเอียง ยึดมั่นในความถูกต้องด้วย ดังเช่นในกรณีของอีซู แม้คังมินขอให้คุณลุงแห่งบ้านข้ามเวลาให้โอกาสอีซูได้เลือกประตูสำหรับตัวเอง แต่คุณลุงยืนยันกรานว่าคนทำผิดต้องได้รับโทษ “ฉันจะพูดแค่ข้อเท็จจริงก็แล้วกัน อีซูทำผิดย่อมต้องรับโทษเป็นธรรมดา บ้านหลังนี้มอบโอกาส ไม่ได้มอบการละเว้นโทษ” (คิมฮายอน, 2565, น. 255) จากตัวอย่างทำให้เห็นว่า แม้จะมีการประนีประนอมหรือมีความเข้าอกเข้าใจระหว่างผู้ใหญ่กับเด็ก แต่การตัดสินความถูกต้องความผิดยังต้องยึดตามครรลองที่ควรจะเป็น ดังเช่นที่คุณลุงทำ สุดท้ายอีซูไม่ได้มีโอกาสเลือกประตูของตนเอง อีซูยอมรับความผิดของตนเอง ในขณะที่เพื่อนๆ เข้าใจในตัวอีซูและพร้อมดูแลเขาในด้านอื่นๆ แทน

การก้าวข้ามช่วงวัยไม่เพียงต้องมีผู้ใหญ่คอยดูแล วรรณกรรมยังนำเสนอให้เห็นว่า เด็กๆ ไม่ควรอยู่อย่างโดดเดี่ยวแต่ควรมีเพื่อนหรือคนที่เข้าใจอยู่เคียงข้างด้วย ดังเช่นการที่ซอนมี ยายของ อีซู และคังมินมาอยู่ในบ้านข้ามเวลาเหมือนกัน พื้นที่นี้ได้หล่อหลอมให้ทุกคนเข้าใจ เห็นอกเห็นใจ และเรียนรู้สิ่งต่างๆ มากมาย และยังช่วยให้พวกเขาก้าวพ้นความเจ็บปวดต่างๆ และพร้อมก้าวสู่วัยทำงานอย่างมีความสุขได้โดยดี ซึ่งทำให้เห็นว่ามนุษย์เราไม่ได้ต้องการเติบโตไปเพียงลำพัง หากแต่ยังต้องการครอบครัวและเพื่อนที่พร้อมก้าวเดินไปพร้อมกัน

การก้าวข้ามสู่วัยทำงานกับความคาดหวังของสังคม

วรรณกรรมสะท้อนให้เห็นว่า ความคาดหวังหนึ่งของสังคมต่อเด็ก คือ ต้องเป็นคนหน้าตาดี เรียนเก่ง และมีประโยชน์ ดังเห็นได้จากตอนที่ยายของคิดถึงสิ่งที่แม่พูด “แล้วแม่จะคิดยังไงหากรู้ว่าเธอตกเป็นเหยื่อโดนกลั่นแกล้งในโรงเรียน อาจคิดว่าเธอช่างน่าสมเพช ไหนจะผลการเรียนตกต่ำ หน้าตาหน้าเกลียด แล้วยังถูกเพื่อนรังแกอีก บางทีแม่มกคิดว่าคุณย่าพูดถูกที่เคยบอกว่าแม่คลอดสิ่งไร้ประโยชน์ออกมา” (คิมฮายอน, 2565, น. 127) จากตัวอย่างไม่เพียงสื่อให้เห็นความคาดหวังต่อตัวเยาวชนเท่านั้น หากแต่สะท้อนการรับผิดชอบและความกดดันที่เยาวชนได้รับ โดยที่ภาระบางอย่างนั้นอาจเป็น

สิ่งที่ไม่สามารถควบคุมได้ตั้งแต่ต้นธรรมชาติของรูปร่างหน้าตาของแต่ละคน ความคาดหวังในเรื่องรูปร่างหน้าตานี้มีผลต่อจิตใจของเด็กอย่างมาก ดังจะเห็นว่ายายของแอบมองและรู้สึกอิจฉาเพื่อนที่รูปร่างหน้าดี “ทั้งคู่ตัวสูงและแขนขายาว ซอนมีทาลิปกลอสหรือเป่ล่านะ ขนาดมองจากไกลๆ ริมฝีปากบางของเธอยังดูเป็นประกาย ยายของจ้องมองเอาบางกับขาเรียวยาวของอีกฝ่ายอย่างนึกอิจฉา” (คิมฮายอน, 2565, น. 126) ตัวอย่างนี้สะท้อนให้เห็นความคิดเรื่องความงามที่มีเพียงรูปแบบเดียวและเด็กถูกหล่อหลอมความคิดนี้โดยไม่รู้ตัว ซึ่งกลักลับกลายเป็นการกดดันและกล่าวโทษตัวเอง วาทกรรมเรื่องความงามในเรื่องอาจเป็นตัวอย่างที่สื่อให้เห็นถึงความคาดหวังและบรรทัดฐานของสังคมต่อเยาวชนเกาหลีด้วย

วรรณกรรมนำเสนอความคาดหวังเรื่องการเรียนของเยาวชนอย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นพ่อของซอนมีที่ให้ลูกเรียนพิเศษ และเตือนให้ไปเรียนพิเศษอยู่เสมอ จนซอนมีคิดว่าพ่อไม่มีเรื่องอื่นจะพูดกับเธอนอกจากเรื่องเรียน และแม่ซอนมีต้องเฝ้าแม่ที่โรงพยาบาล แต่เธอต้องไปเรียนกวดวิชาด้วย “มือถือของซอนมีสั้น ทางโรงเรียนกวดวิชาโทรมาตามเพราะเลยเวลาเข้าเรียนแล้ว” (คิมฮายอน, 2565, น. 154) เช่นเดียวกับยายของแม่เธอโดนเพื่อนกลั่นแกล้งทำให้สภาพจิตใจไม่ดี และไม่ต้องการไปโรงเรียน แต่แม่ของเธอยังต้องการให้ไปเรียนกวดวิชา “แม่บ่นและไม่ไหวว่าทำไมฉันถึงไม่ยอมไปโรงเรียนทั้งที่ไม่ได้ทำอะไรผิด (...) แม่บอกด้วยว่าอย่างน้อยฉันก็ควรไปโรงเรียนกวดวิชา” (คิมฮายอน, 2565, น. 138) หรือในกรณีของคังมิน พ่อของคังมินถามเขาว่า คะแนนสอบออกหรือยัง “คิมคังมิน ตอนนี้อยู่ใช้เวลาซื้อขายเครื่องเล่นเกมนะ คะแนนสอบกลางภาคออกหรือยัง” (คิมฮายอน, 2565, น. 166) จากตัวอย่างทำให้เห็นว่า การเรียนและการเรียนพิเศษถูกนำเสนอเป็นหน้าที่หลักของเด็ก โดยผูกติดอยู่กับความคาดหวังของพ่อแม่และตอบโต้ด้วยความปรารถนาของสังคมที่เด็กจะต้องมีความรู้เพื่อเติบโตไปเป็นคนดีและร่วมกันพัฒนาประเทศ อย่างไรก็ตาม วรรณกรรมนำเสนอให้เห็นด้วยว่า แท้จริงแล้วที่สังคมมักเข้าใจกันว่า เด็กมีหน้าที่เรียนอย่างเดียวนั้น อาจไม่เป็นเช่นนั้น เพราะพวกเขามีภาระและความรับผิดชอบมากมายไม่ต่างจากผู้ใหญ่ ดังจะเห็นภาระหน้าที่ต่างๆ ของบรรดาตัวละครหลัก

วรรณกรรมนำเสนอให้เห็นว่า ความคาดหวังต่อเยาวชนมาจากความปรารถนาของครอบครัวและปัจจัยทางสังคม ดังเช่นกรณีของซอนมี ความคาดหวังต่อซอนมีถูก

กำหนดจากความปรารถนาของแม่ โดยแม่ต้องการให้เรียนต่อที่วิทยาลัยครูศาสตร์ เป็นครูสอนเด็กประถม โดยเป็นความปรารถนาตั้งแต่ต้นจนถึงช่วงสุดท้ายของชีวิตแม่ของเธอ แม่ซอนมีจะไม่เห็นด้วย แต่ในท้ายที่สุดประสบการณ์ความสูญเสียแม่อันเป็นที่รักและการเรียนรู้การปรับตัวหลังจากอยู่ในบ้านข้ามเวลา ทำให้ซอนมีค้นพบเส้นทางชีวิตและทางออก ด้วยการประนีประนอมกับความปรารถนาของแม่พร้อมกับตอบสนองความต้องการของตัวเอง ดังที่ซอนมีกล่าวถึงการตัดสินใจเข้าเรียนวิทยาลัยวิชาการศึกษาแทนวิทยาลัยครูศาสตร์ ที่สามารถเป็นครูตามที่แม่ต้องการได้ ขณะเดียวกันสามารถช่วยเหลือเด็กตามที่เธอต้องการได้เช่นกัน

“ก่อนหน้านี้นหนูเคยหงุดหงิดเวลาที่แม่ชอบบอกให้หนูเป็นครู แต่พอลองคิดดูแล้วอาชีพครูก็ดีเหมือนกัน หนูคิดว่าจะเข้าเรียนวิทยาลัยวิชาการศึกษาแทนวิทยาลัยครูศาสตร์แล้วเป็นครูมัธยมแทนครูประถมค่ะ สมัยนี้เด็กมัธยมจำนวนมากที่ต้องเผชิญกับความรุนแรงในโรงเรียน หนูอยากเข้าใจเด็กเหล่านั้นและช่วยเหลือพวกเขา”

“แล้วยังได้ทำความเข้าใจความปรารถนาของแม่ให้เป็นจริงด้วยใช่ไหม” พ่อ

พูด

(คิมฮายอน, 2565, น. 262)

จากตัวอย่างทำให้เห็นว่า ประสบการณ์ส่วนตัวที่ซอนมีสูญเสียแม่ก่อปรกับเหตุการณ์ความรุนแรงในโรงเรียนที่ได้รับทราบจากยายองได้สร้างตัวตนใหม่และกำหนดเส้นทางชีวิตให้ซอนมีได้เลือกเป็นครูเพื่อมาช่วยเหลือเด็กที่ถูกกลั่นแกล้ง

ตอนท้ายเรื่อง ยายอง ซอนมี คังมิน และอีซู ได้เลือกเส้นทางชีวิตตามประสบการณ์ของแต่ละคน ทุกคนโคจรมาพบกัน คังมินเป็นครูสอนในสถานพินิจ ซึ่งได้พบและดูแลอีซู คังมินกลายเป็นคนที่คอยดูแลคนอื่น ไม่รังแกใคร ยายองเลือกเป็นนักเรียนที่ดูสดใส มีเพื่อนมากมาย ไม่ถูกรังแก ส่วนซอนมีเลือกเรียนที่มหาวิทยาลัยวิชาการศึกษาตามที่แม่หวังไว้และได้มาเป็นครูฝึกสอนและได้ดูแลอีซู ซอนมีดำเนินบทบาทครูตามที่ตั้งใจไว้โดยดูแลเด็กอย่างดี อีซูเป็นคนเดียวที่ไม่ได้เลือกประตุเวลาเพราะต้อง

อยู่ในสถานพินิจ แต่ประสบการณ์ของเขาได้หล่อหลอมให้กลายเป็นคนที่จิตใจละเอียดอ่อนขึ้น มีความใฝ่ดี และดูแลผู้อื่น

เป็นที่น่าสังเกตว่า การเลือกเข้าประมุขิตเวลาและการอยู่ในบ้านข้ามเวลาทำให้เปรียบเสมือนการกลับไปเผชิญหน้ากับบาดแผลและความเจ็บปวดของตน ดังจะเห็นว่าการอยู่ในบ้านข้ามเวลาทำให้เด็กๆ ได้ช่วยเหลือและพูดคุยระบายความรู้สึกระหว่างกัน ซึ่งทำให้หลุดพ้นจากพันธนาการความเจ็บปวด เข้าใจชีวิต และค้นพบเส้นทางของตัวเอง ดังที่ทุกคนได้กำหนดเส้นทางชีวิตของตัวเองจากการที่เลือกเข้าประมุขิตด้วยการตัดสินใจของตนเอง และดังที่คุนยายในบ้านข้ามเวลากล่าวว่า

“ในโลกนี้มีสิ่งที่ไม่อาจหวนคืนหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการถือกำเนิดของเด็กทารก ถ้อยคำที่เคยพูดทำร้ายจิตใจคนอื่น การจากไปของบุคคลอันเป็นที่รัก หรือกาลเวลา แม้แต่พระเจ้ายังไม่สามารถควบคุมเวลาของมนุษย์ได้ มีเพียงบ้านหลังนี้เท่านั้นที่ทำได้ พวกเขาจะใช้โอกาสอันยิ่งใหญ่นี้ยังไง จะใช้เพื่อตัวเอง เพื่อครอบครัว หรือเพื่อเพื่อน ไม่ว่าเลือกแบบไหนฉันก็ขอให้พวกเขามีความสุขมากกว่าปัจจุบัน (...)”

(คิมฮายอน, 2565, น. 280)

คำกล่าวของคุนยายทำให้เห็นความสำคัญของการอยู่ในบ้านข้ามเวลา เพราะจะทำให้พวกเขาได้เผชิญหน้ากับความเจ็บปวดอีกครั้ง ไม่ว่าจะเป็นการจากไปของบุคคลอันเป็นที่รักหรือถ้อยคำที่ทำร้ายผู้อื่น ซึ่งจะเกิดขึ้นในบ้านข้ามเวลาเท่านั้น

การเข้ามายังบ้านข้ามเวลาเป็นเสมือนการกลับไปเผชิญหน้ากับบาดแผล และสื่อให้เห็นความสำคัญของการไม่หนีหรือหลบเลี่ยงความเจ็บปวด ทำให้เกิดความเข้าใจ ปลดปล่อยพันธนาการ และกำหนดเส้นทางเดินของตนเองอันเป็นการเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง ดังตัวละครทั้ง 4 ได้หลุดพ้นจากความเจ็บปวดและเลือกเส้นทางชีวิตของตนเองได้ผ่านการเรียนรู้ในบ้านข้ามเวลา นอกจากนี้ ก่อนการเลือกประมุขิตเวลาทุกคนต้องถอดรองเท้าผ้าใบ ขวาคืนบ้านข้ามเวลาและใส่รองเท้าของตนเองเข้าไปในประตูเวลา อาจสื่อให้เห็นว่าเส้นทางชีวิตของแต่ละคนไม่ได้ก้าวเดินง่ายดาย หากแต่ต้องพบกับอุปสรรคปัญหาและ

ความเจ็บปวดมากบ้างน้อยบ้างในทุกย่างก้าว การใส่รองเท้าของตนเองเป็นการกำหนดเส้นทางชีวิตด้วยตัวเอง และการยอมรับความทุกข์ความสุขของชีวิตดังความหม่นของสี และการสีของรองเท้าตน

บทสรุป

วรรณกรรมเรื่อง บ้านข้ามเวลาสำหรับเยียวยาความเจ็บปวด นำเสนอประเด็นปัญหาของเด็กในหลายด้านทั้งปัญหาครอบครัว เพื่อน และโรงเรียน อย่างไรก็ตาม เรื่องไม่ได้นำเสนอให้เห็นภาพด้านลบเพียงอย่างเดียว หากแต่นำเสนอให้เห็นการแก้ปัญหาและพลังของเยาวชนในการแก้ไขปัญหา โดยแก่นเรื่องหลัก คือการนำเสนอให้เห็นความสำคัญของความเข้าใจกันและกันระหว่างคนแต่ละรุ่น ไม่ใช่คนรุ่นหนึ่งโอ้อุ้มคนรุ่นหนึ่ง แต่เป็นการโอบอุ้มกันและกัน

เรื่องยังดำเนินอยู่ในกรอบการแบ่งแยกบทบาทระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม เรื่องไม่ได้นำเสนอให้เห็นว่า ผู้ใหญ่เป็นฝ่ายถูกเสมอไปหรือเป็นแบบอย่างให้แก่เด็กดำเนินรอยตาม หากแต่ให้ความสำคัญกับการดูแลกันและกัน เป็นที่พึ่งของกันและกัน และเป็นความหวังของกันและกันมากกว่า วรรณกรรมเรื่องนี้จึงมีบทบาทสำคัญต่อเยาวชน ครอบครัวและสังคมเกาหลีในการทำความเข้าใจความคิดและบทบาทระหว่างรุ่น และชี้ชวนให้เห็นความสำคัญของเด็ก โดยการใส่ใจดูแลเด็กของครอบครัวและโรงเรียนมีความสำคัญต่อจิตใจและการกำหนดเส้นทางชีวิตของพวกเขาอย่างยิ่ง

รายการอ้างอิง

คิมฮายอน. (2565). บ้านข้ามเวลาสำหรับเยียวยาความเจ็บปวด. (สมาลี สุนจันทร์, ผู้แปล). กรุงเทพมหานคร: น้าปู.

Received: October 15, 2024

Revised: November 30, 2024

Accepted: December 17, 2024